

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. Š.**, zast. Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem Poštovní 39/2, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2014, č. j. MSK 173592/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 2. 2015, č. j. 20 A 5/2014 – 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 12. 11. 2013, č. j. MUFO 14198/2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 8. 7. 2013 v 16:44 hod. v katastru obce Metylovice, mimo obec, na silnici I. třídy číslo I/56 překročil při řízení motorového vozidla Škoda Octavia, reg. zn. x, nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, tj. 90 km/h, když mu byla naměřena rychlost 151 km/h. Při zvážení odchylky měřicího zařízení byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 146 km/h. Za uvedený přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Stěžovateli byla rovněž uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

I. Vymezení věci

[2] V podané žalobě stěžovatel namítal, že neakceptováním jeho omluvy a žádosti

o přeložení jednání nařízeného na den 11. 11. 2013 správní orgán porušil jeho právo na spravedlivý proces.

[3] Krajský soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že omluva stěžovatele z jednání nařízeného u správního orgánu I. stupně na 11. 11. 2013 nesplňovala podmínky § 74 zákona č. 200/1990, o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nebyla bezodkladná a stěžovatel neprokázal důležitý důvod omluvy. Předvolání k ústnímu jednání bylo stěžovateli doručeno již dne 23. 10. 2013. Teprve až dne 7. 11. 2013 doručil stěžovatel správnímu orgánu I. stupně omluvu s tím, že je po provedené operaci kolene a došlo ke komplikacím, které mu znemožňují práci a pohyb. Doložil propouštěcí zprávu ze dne 14. 10. 2013, z níž vyplývá, že prodělal operaci kolene a kontrolu měl mít dne 17. 10. 2013. Dále předložil zdravotní záznam ze dne 29. 10. 2013 (úterý), v němž je konstatováno, že si stěžovatel před dvěma dny vytočil koleno vpravo, byla mu provedena punkce, doporučena analgetika a ledování. Dále je v něm konstatováno: chůze zpět s pomocí dvou francouzských holí, kontrola ve čtvrtek, což podle kalendáře mělo být 31. 10. 2013. Žádnou další lékařskou zprávu, která by vypovídala o zdravotním stavu stěžovatele k datu 6. 11. 2013, kdy podával k poštovní přepravě omluvu, která byla doručena správnímu orgánu dne 7. 11. 2013, však stěžovatel do dne ústního jednání (11. 11. 2013) nepředložil.

[4] Omluva nesplňuje ani požadavek bezodkladnosti, neboť nebyla učiněna bez zbytečného odkladu poté, co se stěžovatel dozvěděl o překážce, která podle něho byla důvodem omluvy. Lékařskou zprávu ze dne 29. 10. 2013 totiž správnímu orgánu doručil až s odstupem jednoho týdne. Podmínku bezodkladnosti nesplňuje ani v odvolacím řízení předložená lékařská zpráva ze dne 29. 11. 2013 a ani v průběhu soudního řízení předložený zdravotní záznam ze dne 7. 11. 2013, neboť lékařská zpráva byla učiněna až s odstupem několika týdnů po ústním jednání a zdravotní záznam až v průběhu soudního řízení, přičemž ani z tvrzení stěžovatele ani z obsahu spisu nevyplývá, že doložení důvodu omluvy nemohl učinit dříve. Zdravotní záznam ze dne 7. 11. 2013 měl k dispozici několik dnů před nařízeným ústním jednáním. Bylo na stěžovateli, aby se u správního orgánu včas informoval, zda byla jeho omluva akceptována či nikoli. Krajský soud uzavřel, že správní orgán mohl věc projednat v nepřítomnosti stěžovatele, který se, ač byl řádně předvolán, nedostavil bez náležité omluvy k ústnímu jednání.

[5] Jako nedůvodnou krajský soud shledal i námitku, že mu správní orgán I. stupně neumožnil vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Předvolání k jednání bylo stěžovateli řádně doručeno dne 23. 10. 2013. Součástí tohoto předvolání bylo poučení o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to v době, kdy již byly shromážděny všechny podklady. Současně bylo stěžovateli dáno na srozuměnou, že své právo může využít nejpozději při ústním jednání s tím, že v opačném případě bude správní orgán vycházet z toho, že svého práva dle § 36 odst. 3 správního řádu využít nechce a bude vydáno rozhodnutí. Při ústním jednání nebyl správní spis doplňován o žádné nové podklady, pouze stávající podklady byly provedeny zákonem předvídaným způsobem jako důkazní prostředky. Za této situace nebylo povinností správního orgánu I. stupně, aby stěžovatele znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Svou neúčastí na jednání se sám vzdal práva na seznámení se s podklady a vyjádření se k nim.

[6] Soud nesdílel ani názor stěžovatele, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí, aniž by byla řádně vyřešena námitka podjatosti všech jeho pracovníků. S odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 – 33, konstatoval, že v dané věci jedinou úřední osobou oprávněnou rozhodnout o odvolání byla Mgr. E. S. O námitce podjatosti vznesené vůči ní rozhodl vedoucí odboru dopravy krajského úřadu Ing. I. M. dne 23.

pokračování

1. 2014, tedy před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, tak, že není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení. O námitce podjatosti vznesené vůči Ing. I. M., vedoucímu odboru dopravy, bylo rozhodnuto dne 20. 1. 2014 ředitelem krajského úřadu Ing. Tomášem Kotyzou, a to tak, že není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení. Za uvedené situace postrádá zkoumání podjatosti dalších osob správního orgánu II. stupně Ing. T. K. a Mgr. P. F. smysl, navíc v situaci, kdy stěžovatel žádné konkrétní skutečnosti, které by zakládaly poměr uvedených osob k věci, k němu, nebo k jeho zástupci, nevedl.

[7] Obsahem námitky podjatosti byl postup v řízení, tedy procesní postup a rozhodovací činnost. V citovaném rozsudku č. j. 9 As 121/2014 – 36 Nejvyšší správní soud uvedl, že posuzování vyloučení z rozhodování úředních osob by se mělo řídit stejnými zásadami, jakými je ovládáno posuzování vyloučení soudců. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[8] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že skutková zjištění správních orgánů nemají podklad v provedeném dokazování a že se žalovaný ke skutkovým zjištěním vyjádřil velmi lakonicky a zcela nedostatečně. Soud poukázal na to, že stěžovatel v odvolání namítal toliko to, že správní orgán I. stupně porušil jeho právo na spravedlivý proces tím, že věc projednal v jeho nepřítomnosti, dále namítal, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a podjatost úřední osoby. Všemi těmito námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval. Správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí dostaly. Zcela dostatečně se ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny stěžovatele.

[9] Soud nesouhlasil s výhradou, že nebyli vyslechnuti svědci (policisté). Rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku byl, ve spojitosti se záznamem o přestupku, snímek pořízený silničním radarovým rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky automobilu stěžovatele. Tatáž listina dále obsahuje údaje o použitém měřicím zařízení RAMER 10C, výrobní číslo 10/0010, jež naměřilo dne 8. 7. 2013 na silnici I. třídy číslo I/56 v katastru obce Metylovice, mimo obec v místě určeném GPS souřadnicemi rychlost motorového vozidla stěžovatele 151 km/h, přičemž v místě měření byl stanoven rychlostní limit 90 km/h. Tento listinný důkaz je natolik jednoznačný, že správní orgán I. stupně nepochybil, když neprovedl výslechy policistů, kteří obsluhovali měřicí zařízení. V případě přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti bývá dostačujícím podkladem záznam, ať už fotografický snímek či videozáznam ze silničního rychloměru.

[10] Stěžovatel nepředložil žádná tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti vyškolenými policisty neprobíhal v souladu s návodem k obsluze, respektive, že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER 10C, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. GPS souřadnice zcela jasně a určitě označují místo přestupku. Závěr o tom, že v daném místě byla nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, vyplývá ze záznamu o přestupku a také z toho, že rychlost byla měřena na silnici I. třídy mimo obec a hodnota nejvyšší dovolené rychlosti je daná přímo § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[11] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností.

[12] Uvádí, že prodělal operaci kolene a toto operované koleno si doma poranil jeho vytočením. Pro bolestivost mu byla nasazena analgetika a pohyboval se pouze o dvou francouzských holích, jak vyplývá z lékařské zprávy ze dne 29. 10. 2013, předložené správnímu orgánu v rámci omluvy dne 7. 11. 2013. Omluva doručená z důvodu zdravotního stavu týden po vystavení lékařské zprávy a 4 dny před ústním jednáním je omluvou včasnou. Včasnost je nutno posuzovat nikoliv z pohledu, kdy mohla být omluva učiněna poprvé, ale zejména z pohledu, zda na ni ještě mohl správní orgán reagovat a ústní jednání přeložit. Při zdravotních problémech člověk primárně řeší svůj zdravotní stav a nikoliv úřední záležitosti, které přicházejí na řadu poté, co akutní zdravotní potíže pominou.

[13] Za chybný považuje závěr soudu, že se měl sám aktivně zajímat o to, zda správní orgán omluvu uznal či nikoliv. Bylo naopak povinností správního orgánu ho informovat o tom, že nepovažoval omluvu za důvodnou, aby na toto negativní stanovisko mohl ještě reagovat.

[14] Správní orgán i soud kalkulují s lékařskou kontrolou ve čtvrtek 31. 10. 2013, aniž by cokoliv pro takovou kontrolu svědčilo. Údajem „kontrola ve čtvrtek“ uvedeným v lékařské zprávě ze dne 29. 10. 2013 lékař myslel čtvrtek 7. 11. 2013 a nikoliv 31. 10. 2013. Tuto skutečnost stěžovatel soudu doložil lékařskou zprávou ze dne 7. 11. 2013. Tuto zprávu soudu nepředkládal pro to, aby jí prokázal svůj zdravotní stav, ale proto, aby vyvrátil fabulaci správního orgánu, že měl mít kontrolu ve čtvrtek 31. 10. 2013. Závěr soudu, že se nejedná o zprávu předloženou včas, je proto lichý. Jednalo se o důkaz vyvracející tvrzení žalovaného o kontrole nařízené na 31. 10. 2013. Lékařskou zprávu MUDr. P. ze dne 29. 11. 2013 předložil až odvolacímu orgánu z toho důvodu, že až z prvostupňového rozhodnutí zjistil, že jeho omluva nebyla akceptována proto, že správní orgán I. stupně považoval lékařskou zprávu ze dne 29. 10. 2013 za nedostatečnou. Proto vyhledal lékaře a nechal si vystavit potvrzení o tom, že mu jeho zdravotní stav nedovoloval účastnit se jednání dne 11. 11. 2013. Lékařskou zprávu ze dne 29. 11. 2013 žalovanému zaslal téhož dne, kdy byla vyhotovena.

[15] Stěžovatel uzavírá, že na jeho straně byl omluvitelný důvod pro přeložení ústního jednání nařízeného na 11. 11. 2013. Omluva byla řádná a včasná. Tím, že ji správní orgán nevyhověl, a ani to stěžovateli nesdělil, porušil jeho právo na spravedlivý proces.

[16] K závěrům soudu, týkajícím se práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí, uvádí, že právo na prostudování spisu a na vyjádření se k podkladům vzniká až po skončení dokazování, a teprve v tomto okamžiku je povinností správního orgánu dát účastníku řízení poučení o možnosti toto právo vykonat. Není-li účastník řízení ústnímu jednání přítomen, musí mu být před vydáním rozhodnutí a po skončení dokazování poučení zasláno poštou. Poučení není možné učinit dříve než po skončení dokazování, jelikož dříve toto právo účastníkovi nevzniklo. Jakékoliv dřívější poučení o tomto právu dané před skončením dokazování je bez právního významu. Stěžovatel rovněž poukazuje na to, že se krajský soud nijak nevyjádřil k předloženému stanovisku Ministerstva dopravy ČR.

[17] K závěrům krajského soudu, týkajícím se námitky podjatosti úředních osob žalovaného, uvádí, že námitku podjatosti lze vznést k osobě, která je v daném případě nadána pravomocí rozhodovat. Ve věci samé byla oprávněna rozhodovat Mgr. E. S., proto námitka podjatosti směřovala vůči ní. O její podjatosti byl nadán pravomocí rozhodovat vedoucí odboru Ing. I. M., a

pokračování

proto stěžovateli náleží vznést námitku podjatosti i vůči této osobě. O námitce podjatosti Ing. M. je nadán pravomocí rozhodovat ředitel krajského úřadu Ing. Tomáš Kotyza. Má-li stěžovatel za to, že není schopen o této námitce objektivně rozhodovat, má k dispozici námitku podjatosti i proti Ing. Kotyzovi.

[18] K zachování jeho práva vyjádřit se k osobě, která má rozhodovat, je nutné, aby mu bylo sděleno, jmenovitě jaká osoba bude o konkrétním podání rozhodovat. Stejně jako Nejvyšší správní soud po podání kasační stížnosti sdělil, který senát bude věc rozhodovat, v jakém složení a který soudce má věc přidělenou, je i povinností správních orgánů postupovat obdobně. Pokud o námitce podjatosti Ing. M. neměl rozhodovat ředitel Ing. Kotyza, jak by stěžovatel logicky předpokládal, ale Ing. A. K., vedoucí finančního odboru krajského úřadu, což stěžovatel předvídat nemohl, měl být před vydáním rozhodnutí upozorněn na to, že bude rozhodovat Ing. K., a mělo mu být umožněno se k této osobě vyjádřit. Navíc není přípustné, aby vedoucí odboru financí rozhodovala o námitce podjatosti vznesené proti osobě vedoucího odboru dopravy.

[19] Stěžovatel dále poukazuje na to, že v odvolání ze dne 17. 12. 2013 rovněž namítal, že nelze vycházet při hodnocení důkazů z úředního záznamu prap. H., že je zapotřebí ke zjištění správnosti a přesnosti měření provést důkaz metrologickým osvědčením měřidla, kalibračním osvědčením, výsledkem policisty provádějícího měření, osvědčením tohoto policisty o příslušném proškolení, záznamem z měření a návodem k měření. Dále namítal, že nebylo ve správním řízení prokázáno, že by v místě stanoveném GPS souřadnicemi byla maximální povolená rychlost 90 km/h. Není tedy pravdivý závěr krajského soudu, že stěžovatel v odvolání namítal pouze vydání rozhodnutí v jeho nepřítomnosti, absenci poučení o prostudování spisu a podjatost.

[20] Má za to, že v přestupkovém řízení platí stejné principy jako v řízení trestním, zejména presumpce nevinny čili povinnost správního orgánu vinu beze zbytku prokázat. Pokud stěžovatel tvrdí, že se přestupku nedopustil (poslední věta v odvolání ze dne 17. 12. 2013), pak je povinností správního orgánu prokázat, že řídil vozidlo v daném místě a čase vytykanou rychlostí, jaká je zde nejvyšší povolená rychlost, zda bylo měření prováděno řádně schváleným přístrojem, který byl ovládán proškolenými policisty a v souladu s návodem k použití.

[21] Údaje na radarovém snímku samy o sobě neprokazují, že stěžovatel v daném místě a čase řídil vozidlo rychlostí stanovenou na snímku. Snímek obsahuje pouze údaje, které jsou v přístroji nastaveny a vytištěny. Jsou-li nastaveny chybně, pak je i výstup na snímku chybný.

[22] Pokud ověřovací list uvádí, že přístroj je způsobilý k měření jen tehdy, je-li užít v souladu s návodem, tak to a contrario znamená, že přístroj neměří správně a výsledek měření není validní při jeho použití v rozporu s návodem. V řízení je nutno doložit obsah návodu a vyslechnout policisty ke způsobu měření, aby mohlo být postaveno najisto, zda měření bylo provedeno v souladu s návodem. Dále musí být doloženo, že měřil policista, který k tomu byl proškolen. Rozhodně neplatí, že se to má samo sebou. Žádnou fikci či domněnku proškolení policisty zákon nezakotvuje. Ověřovací list navíc musí být doplněn o protokol o platné kalibraci přístroje k níž musí docházet v pravidelných intervalech dle platných norem ČMI. Tento kalibrační protokol nebyl vůbec doložen.

[23] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[24] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

III. a) Omluva z ústního jednání o přestupku

[26] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitkám, které se týkaly omluvy stěžovatele z ústního jednání o přestupku.

[27] Ze správního spisu se podává, že první ústní jednání ve věci bylo nařízeno na den 30. 9. 2013. Předvolání na toto jednání bylo stěžovateli doručeno dne 3. 9. 2013. Emailem bez uznávaného elektronického podpisu doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 27. 9. 2013 se stěžovatel z nařízeného jednání omluvil z důvodu nemoci. K omluvě přiložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Dne 1. 10. 2013 byl uvedený email potvrzen písemným podáním shodného obsahu.

[28] Předvolání k druhému ústnímu jednání na den 11. 11. 2013 bylo stěžovateli doručeno dne 23. 10. 2013. Dne 7. 11. 2013 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva z nařízeného jednání, odeslaná dne 6. 11. 2013 prostřednictvím poštovní přepravy. V omluvě stěžovatel uvedl, že je po provedené operaci kolene, přičemž došlo ke komplikacím, které mu znemožňují práci a pohyb. Dále uvedl, že se se zaměstnavatelem dohodl nejprve na čerpání dovolené a následně až nemocenské. K omluvě byla přiložena propouštěcí zpráva ze dne 14. 10. 2013, z níž vyplývá, že stěžovatel prodělal operaci kolene, kontrola měla být ve čtvrtek 17. 10. 2013. Dále stěžovatel přiložil zdravotní záznam ze dne 29. 10. 2013, v němž je konstatováno, že si před dvěma dny doma vytočil koleno vpravo, byla mu provedena punkce, doporučeno ledování a analgetika. Dále je uvedeno: „šetřit kontrola u dr. P. ve čtvrtek“. Žádnou další lékařskou zprávu stěžovatel do ústního jednání dne 11. 11. 2013 nepředložil.

[29] K odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 29. 11. 2013 stěžovatel přiložil zprávu od MUDr. P. z téhož dne, v níž je uvedeno, že byla dne 17. 10. 2013 stěžovateli provedena operace pravého kolene, v pooperačním období přetrvávaly výrazné bolesti a omezení hybnosti, a proto byla dne 21. 11. 2013 opakovaně provedena artroskopie kolenního kloubu. Po celé období onemocnění pacient trpí bolestí pravého kolene a je výrazně omezen v pohyblivosti. V důsledku bolestivosti pacient dne 11. 11. 2013 nebyl schopen účasti u správního jednání.

[30] V průběhu soudního řízení stěžovatel předložil zdravotní záznam ze dne 7. 11. 2013, v němž je uvedeno, že se dostavil k MUDr. P. na ortopedické vyšetření a stěžoval si na opětovné zhoršení bolestí. V záznamu je dále uvedeno, že se s rehabilitací zatím vyčká a bude doplněno NMR vyšetření.

[31] Dle § 74 zákona o přestupcích platí: „O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitý důvod.“

[32] Aby šlo o náležitou omluvu, musí v ní být dostatečně konkrétním způsobem představen důležitý důvod, pro který není možná účast na ústním jednání. Řádné doložení důvodů omluvy je na tom, kdo se z jednání omlouvá. Současně je nutné u omluvy splnit požadavek na to,

pokračování

aby byla správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky, která v účasti na jednání brání. K bezodkladnosti omluvy jako součásti požadavků na náležitou omluvu lze podpůrně poukázat na § 59 správního řádu *in fine*, kde se v souvislosti s omluvou z osobní účasti při úkonu správního orgánu výslovně hovoří o povinnosti se bezodkladně omluvit. Vzhledem k obdobné funkci omluvy ve smyslu § 59 správního řádu a omluvy ve smyslu § 74 zákona o přestupcích dopadají na omluvu shodné požadavky z hlediska její bezodkladnosti.

[33] Osobní účast na ústním jednání o přestupku je právem, které může obviněný z přestupku realizovat, a to i prostřednictvím svého zástupce. Výkon tohoto práva předpokládá určitý stupeň součinnosti správního orgánu a osob, které se jednání účastní. Správní orgán musí dostát své povinnosti řádně obviněného předvolat, vyvinout úsilí k zajištění přítomnosti případných svědků apod. Je nutné si uvědomit, že nařízením jednání na určitý termín jsou pro tento den blokovány kapacity správního orgánu. Stanovení termínu ústního jednání má v případě předvolání svědků dopad i na další osoby. S ohledem na omezené kapacity správních orgánů, případnou nutnost provádění svědeckých výpovědí apod., je nevhodné, aby docházelo na poslední chvíli k přesunu termínu již nařízeného jednání. Z tohoto pohledu byl do zákona vtělen požadavek náležité omluvy, přičemž jedním z aspektů náležité omluvy je i její bezodkladnost. Součástí úkolů správního orgánu je i posouzení, zda jde o omluvu řádnou, a případně také ověření údajů, kterými je omluva podložena, což přirozeně vyžaduje určitý čas.

[34] Z naznačených důvodů je vhodné, aby se správní orgán dozvěděl co nejdříve o překážce, která brání obviněnému z přestupku či jeho zástupci v účasti na ústním jednání, jelikož jen tak lze co nejnáze minimalizovat případné dopady přesunu termínu jednání na další osoby a na činnost správního orgánu samotného. Požadavek, aby omluva z ústního jednání byla správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky v účasti na jednání, není nikterak zatěžující či nepřiměřená. Naopak v bezdůvodném oddalování okamžiku sdělení omluvy správnímu orgánu lze spatřovat znaky obstrukčního jednání.

[35] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud vykládá požadavek bezodkladnosti omluvy jako požadavek na to, aby byla omluva správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky účasti na jednání (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23, ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014 – 25, a ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012 – 25).

[36] V posuzované věci stěžovatel důvod omluvy spatřoval ve svých zdravotních obtížích spočívajících v poranění (vytočení) operovaného kolene. Tyto své zdravotní obtíže prokazoval jednak propouštěcí zprávou, z níž vyplývá, že mu bylo koleno operováno, a zejména zdravotním záznamem ze dne 29. 10. 2013, z něhož vyplývá, že došlo k pooperačnímu poranění kolene. Stěžovatel uvedený zdravotní záznam doručil správnímu orgánu až ve čtvrtek 7. 11. 2013 (odeslán byl 6. 11. 2013 prostřednictvím poštovní přepravy), tj. až 9 dní poté, co ho měl k dispozici. Jednání před správním orgánem bylo nařízeno na pondělí 11. 11. 2013. Uvedenou omluvu nepovažuje Nejvyšší správní soud za učiněnou bezodkladně po vzniku překážky účasti na jednání. Stěžovatel se zasláním omluvy 8 dní vyčkával a tuto omluvu doručil správnímu orgánu I. stupně pouze 2 pracovní dny (a 4 dny kalendářní) před nařízeným jednáním. Nic mu však nebránilo, aby omluvu správnímu orgánu zaslal dříve (resp. stěžovatel žádné relevantní okolnosti, které by mu bránily zaslat omluvu dříve, neuvádí). Pokud měl problémy se s ohledem na svou zdravotní indispozici dostavit na poštu, mohl omluvu učinit např. emailem (a tento email následně potvrdit písemným podáním shodného obsahu), což ostatně učinil, když se omlouval z prvního jednání nařízeného na den 30. 9. 2013.

[37] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem a žalovaným dospěl rovněž k závěru, že stěžovatel dostatečným způsobem nedoložil důvod své omluvy. Jak již bylo uvedeno výše, ve zdravotním záznamu vyhotoveném dne 29. 10. 2013 (což bylo úterý) bylo mj. uvedeno následující: „šetřit kontrola u dr. P. ve čtvrtek“. Z citovaného dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že kontrola měla proběhnout ve čtvrtek 31. 10. 2013. Pokud by měl lékař na mysli čtvrtek 7. 11. 2013, bylo by v záznamu uvedeno: „kontrola za týden ve čtvrtek“, nebo obdobná formulace. Správním orgánům tedy v době jejich rozhodování z ničeho neplynulo, že by kontrola měla proběhnout až ve čtvrtek 7. 11. 2013. Zdravotní záznam ze dne 7. 11. 2013 stěžovatel předložil až v řízení před krajským soudem.

[38] Správní orgán I. stupně v době svého rozhodování o náležitosti omluvy neměl k dispozici žádné informace o tom, jak dopadla následující kontrola stěžovatele (přičemž věděl, že tato kontrola měla proběhnout). Za uvedené situace oprávněně považoval důvod omluvy za nedostatečně doložený, neboť nebylo prokázáno, že v době ústního jednání dne 11. 11. 2013 (tj. 13 dní poté, co stěžovatel navštívil lékaře s poraněným kolenem) důvod omluvy, tj. zdravotní obtíže stěžovatele, stále trval. Jak již bylo výše uvedeno, řádné doložení důvodů omluvy je na tom, kdo se z nařízeného jednání omlouvá. Bylo tedy na stěžovateli, aby správnímu orgánu prvního stupně doložil záznam z následující kontroly, když z předchozího zdravotního záznamu ze dne 29. 10. 2013 bylo zjevné, že takováto kontrola má ještě před nařízeným jednáním proběhnout.

[39] Na výše uvedeném nic nemění ani tvrzení stěžovatele (doložené zdravotním záznamem ze dne 7. 11. 2013), že kontrola proběhla až dne 7. 11. 2013 a nikoliv 31. 10. 2013. Předně je nutno poukázat na to, že zdravotní záznam ze dne 7. 11. 2013 neprokazuje, že neproběhla kontrola dne 31. 10. 2013, ale pouze to, že byl stěžovatel vyšetřen dne 7. 11. 2013. Z existence zdravotního záznamu ze dne 7. 11. 2013 totiž nelze bez dalšího vyvozovat, že ke kontrole dne 31. 10. 2013 nedošlo. Rovněž je nutné poukázat na to, že pokud kontrola proběhla jen a pouze dne 7. 11. 2013, jak stěžovatel tvrdí, měl správní orgán o výsledku této kontroly zpravit (řádné doložení důvodů omluvy bylo na stěžovateli – viz výše). Stěžovatel však takto nepostupoval a zdravotní záznam předložil až v řízení před krajským soudem.

[40] Co se týče zprávy MUDr. P. ze dne 29. 11. 2013, tato zpráva byla vyhotovena až s odstupem 18 dní po ústním jednání. Správní orgán I. stupně tuto zprávu v době rozhodování o náležitosti omluvy neměl k dispozici a tudíž k ní ani nemohl přihlížet. Stěžovateli nic nebránilo řádně doložit důvody omluvy již před nařízeným ústním jednáním (viz výše). Z tohoto důvodu nelze k uvedené zprávě přihlížet.

[41] S ohledem na vše výše uvedené nelze omluvu z jednání nařízeného na den 11. 11. 2013 považovat za náležitou ve smyslu § 74 zákona o přestupcích. Správní orgán tedy mohl věc projednat v jeho nepřítomnosti.

[42] Stěžovatel dále namítl, že bylo povinností správního orgánu ho informovat o tom, že nepovažoval omluvu za důvodnou, aby na toto negativní stanovisko mohl ještě reagovat.

[43] K problematice povinnosti správního orgánu vyzývat obviněného k doložení dalších důvodů omluvy se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v rozsudku ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014 – 25, ve kterém konstatoval, že „stěžovatel nemá pravdu, když tvrdí, že ho měl městský úřad vyzvat k doložení dalších důvodů omluvy z ústního jednání, pokud měl pochybnosti. Důkazní břemeno ohledně prokázání náležitosti omluvy totiž leží na osobě, která omluvu podává. Bylo tedy pouze věcí stěžovatele, aby doložil důvody omluvu ospravedlňující. Úkolem magistrátu nebylo poučovat stěžovatele o tom, jaké by měl předložit důkazy a důvody omluvy.“

pokračování

[44] Citovaný závěr byl následně korigován rozsudkem ze dne 9. 7. 2015, č. j. 6 As 97/2015 – 27, kde bylo uvedeno, že „nelze dát obecně platnou odpověď na otázku, kdy správní orgán vystačí s posouzením náležitosti omluvy na základě důkazů předložených obviněným, a kdy by měl naopak vyžvat obviněného k odstranění vzniklých pochybností o důvodu omluvy, příp. o její včasnosti. Vždy bude záležet na konkrétních okolnostech případu. Střetávají se zde totiž základní zásady správního řízení. Ty na jednu stranu vyžadují, aby správní orgán bral ohled na oprávněné zájmy účastníka řízení, poskytl mu řádné pončení a umožnil mu uplatňovat jeho procesní práva (srov. § 2 odst. 3, § 4 odst. 2 a odst. 4 správního řádu), na druhou stranu však též zavazují správní orgán, aby usiloval o dosažení řešení, které je v souladu s veřejným zájmem (v přestupkovém řízení půjde o potrestání pachatele), a aby rozhodoval bez zbytečných průtahů (srov. § 2 odst. 4, § 6 odst. 1 správního řádu). Zásadně platí, že břemeno prokázat náležitou omluvu z ústního jednání tíží toho, kdo omluvu podává.“

[45] V posuzované věci byla omluva stěžovatele shledána nedůvodnou a zároveň opožděnou. Z kasační námitky stěžovatele není zřejmé, co by se na tomto závěru mělo změnit v případě, že by ho správní orgán o nedůvodnosti omluvy vyrozuměl. Stěžovatel neuvádí, jakým způsobem by na takovou informaci od správního orgánu reagoval. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel neměl žádným způsobem možnost zhojit skutečnost, že omluva nebyla učiněna bezodkladně. Případné dodatečné doložení zdravotního záznamu ze dne 7. 11. 2013 nebo jiných zdravotních záznamů či dokumentů by nic nezměnilo na tom, že omluva nebyla bezodkladná. Již jen skutečnost, že se nejedná o omluvu bezodkladnou, vede k závěru, že se nejedná o omluvu náležitou ve smyslu § 74 přestupkového zákona.

[46] Zbývá doplnit, že bolestivé poranění kolene stěžovateli znemožňovalo účast u ústního jednání (což sám stěžovatel výslovně uvedl v kasační stížnosti). Na této skutečnosti by se rovněž nic nezměnilo, pokud by byl stěžovatel dopředu informován, že jeho omluva nebyla akceptována.

[47] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v posuzované věci nebyl správní orgán I. stupně povinen stěžovatele informovat o tom, že jeho omluva nebyla náležitá ve smyslu § 74 zákona o přestupcích. Břemeno prokázání náležitosti omluvy leží na osobě, která omluvu podává.

III. b) Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

[48] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem, že námitka porušení práva stěžovatele na vyjádření se k podkladům rozhodnutí není důvodná.

[49] Dle § 36 odst. 3, věty před středníkem, správního řádu platí, že není-li stanoveno jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

[50] Toto ustanovení správního řádu bylo již vyloženo celou řadou rozsudků Nejvyššího správního soudu, a to i ve vztahu k přestupkovému řízení. Zmínit lze např. rozsudek ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 - 29, kde bylo uvedeno následující: „V předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 1. 2012 magistrát poučil žalobce, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Toto poučení bylo dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání magistrát žádné další podklady do spisu nezařadil. Za této situace nebylo povinností magistrátu, aby žalobce znovu samostatně vyžvat k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, že jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel § 36 odst. 3

správního řádu tím byl naplněn (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, č. 5 As 24/2009 - 65, č. 2063/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 5. 2012, č. 3 As 12/2012 - 21).“

[51] Podstatné okolnosti posuzované věci se od citovaného rozsudku nijak neliší. V předvolání k ústnímu jednání na den 11. 11. 2013 bylo v poučení uvedeno, že je stěžovatel povinen se včas dostavit na určené místo, a pokud se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu, může být přestupek projednán i bez jeho účasti. Dále byl stěžovatel poučen, že má před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k jeho podkladům, že bude mít právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které mu jsou kladeny za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Z předvolání k ústnímu jednání bylo i v nynější věci patrné, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro vydání rozhodnutí. Po skončení ústního jednání nebyly opatřovány žádné další podklady rozhodnutí.

[52] Nejvyšší správní soud proto neměl sebemenší důvod se v nynější věci odchýlit od závěrů vyslovených v citované části rozsudku č. j. 8 As 54/2013 - 29. Ostatně k obdobnému závěru dospěl zdejší soud i v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 As 177/2012 - 28, na který odkázal již krajský soud.

[53] Ke stěžovatelovu poukazu na to, že se krajský soud nijak nevyjádřil k jím uváděnému rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 23. 5. 2012, č. j. 457/2012-160-SPR/5, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ačkoliv je pravdou, že krajský soud toto rozhodnutí v části napadeného rozsudku, ve které byly vypořádány uplatněné žalobní námitky, explicitně nezminil (v narativní části napadeného rozsudku je zmíněno), je z jeho argumentace zcela zjevné, že závěry v tomto rozhodnutí uvedené nepovažoval s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 177/2012 - 28 za správné (srov. odstavec na str. 10 napadeného rozsudku dole).

III. c) Námitka podjatosti úředních osob žalovaného

[54] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že má právo namítat podjatost jak úřední osoby, která v dané věci rozhoduje (Mgr. E. S.), tak služebně nadřízeného této úřední osoby, který rozhoduje o její podjatosti (vedoucí odboru dopravy Ing. I. M.), tak i služebně nadřízeného tohoto nadřízeného, který rozhoduje o jeho podjatosti ředitel krajského úřadu Ing. Tomáš Kotyza rozhodující o případné podjatosti vedoucího odboru dopravy Ing. I. M.).

[55] V posuzované věci stěžovatel nejprve namítl přípisem ze dne 17. 12. 2013 podjatost všech pracovníků žalovaného včetně vedoucího odboru dopravy. Na výzvu žalovaného ze dne 10. 1. 2014 tuto svou námitku podjatosti konkretizoval přípisem ze dne 13. 1. 2014 následovně: „*sděluji, že námitku podjatosti vztahuji k celému odboru dopravy Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, protože dopadá na všechny pracovníky včetně vedoucího odboru. Samozřejmě se tato námitka podjatosti týká také Mgr. E. S. a Ing. I. M.*“ Je tedy evidentní, že námitka podjatosti (ve znění konkretizace provedené přípisem ze dne 13. 1. 2014) nesměřovala vůči řediteli krajského úřadu Ing. Tomáši Kotyzovi, ani vůči vedoucí odboru financí krajského úřadu (z usnesení ze dne 20. 1. 2014, č. j. MSK 10184/2014, vyplývá, že vedoucí odboru financí krajského úřadu byla Ing. A. K., a nikoliv Mgr. P. F., MPA, jak ji v žalobě nesprávně označil stěžovatel a následně i krajský soud v napadeném rozsudku; Mgr. P. F., MPA, byla dle uvedeného usnesení osobou, která danou věc vyřizovala a byla zodpovědná za správnost vyhotovení uvedeného usnesení).

pokračování

[56] S odkazem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud ztotožnil s krajským soudem, že v posuzované věci nebylo na místě rozhodovat o případné podjatosti Ing. Tomáše Kotyzy, ani Ing. A. K., resp. Mgr. P. F., MPA. Žalovaný postupoval správně, když o podjatosti uvedených osob nerozhodoval.

[57] Se stěžovatelovou námitkou, že měl být vyrozuměn o tom, že o jeho námitce podjatosti směřující proti Ing. I. M. nebude rozhodovat Ing. Tomáš Kotyza, ale Ing. A. K., se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Podle § 15 odst. 4, věty první, správního řádu se *o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje*. Z uvedeného vyplývá, že správní orgán je povinen účastníka informovat o osobě, která je v dané věci oprávněnou úřední osobou, pouze v případě, že o to účastník řízení požádá. V posuzované věci není ve správním spise žádná takováto žádost stěžovatele založena. Žalovaný tedy nebyl povinen stěžovatele informovat o tom, že o jeho námitce podjatosti proti Ing. I. M. bude rozhodovat Ing. A. K.. Zbývá doplnit, že podle § 68 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, ředitele krajského úřadu v případě nepřítomnosti zastupuje zástupce ředitele. Je tedy přípustné, aby v době nepřítomnosti ředitele krajského úřadu rozhodoval o námitce podjatosti vedoucího odboru jeho zástupce (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 As 177/2012 – 28, ve kterém se soud vyjadřoval k námitce týkající se jednání zástupce ředitele jménem Odvolacího finančního ředitelství).

III. d) Zjištění skutkového stavu

[58] Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že stěžovatel skutečně v odvolání ze dne 17. 12. 2013 namítal i to, že úřední záznam pprap. H. nemůže sloužit jako důkaz, že k závěru o správnosti a přesnosti naměřené rychlosti je zapotřebí provést důkaz metrologickým osvědčením měřidla, kalibračním osvědčením, výslechem policisty provádějícího měření, osvědčením tohoto policisty o příslušném proškolení, záznamem z měření a návodem k měření a že nebylo prokázáno, že by v místě stanoveném GPS souřadnicemi byla maximální povolená rychlost 90 km/h. Závěr krajského soudu, že stěžovatel v odvolání namítal pouze projednání věci v jeho nepřítomnosti, absenci poučení o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a podjatost úředních osob, tak není správný.

[59] Výše uvedené dílčí pochybení krajského soudu však nemá žádný vliv na zákonitost napadeného rozsudku. Krajský soud se totiž zcela správně neztotožnil s žalobní námitkou, že skutková zjištění správních orgánů jsou spekulativní a nemají podklad v provedeném dokazování a že se žalovaný ke skutkovým zjištěním vyjádřil velmi lakonicky a nedostatečně. Ohledně zjištěného skutkového stavu uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí následující: *„Krajský úřad má dále za to, že v řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Skutečnost, že předmětnému vozidlu byla v dané době v místě mimo obec s nejvyšší dovolenou rychlostí 90 km/h naměřena rychlost 151 km/h (resp. 146 km/h), je prokázána záznamem o přestupku (snímkem z rychloměru), na němž jsou zaznamenány uvedené údaje, včetně GPS souřadnic, a zachycena podoba vozidla včetně registrační značky. Ověřovacím listem je prokázána metrologická způsobilost rychloměru, osvědčením obou policistů je prokázáno jejich oprávnění k ovládání rychloměru v souladu s návodem k měření. Oznámením přestupku sepsaným na místě samém a podepsaném obviněným je prokázáno, že obviněný byl hlídkou policie zastaven a ztotožněn podle občanského průkazu a řidičského průkazu jako řidič předmětného vozidla, což je dále důkazně podpořeno potvrzením o převzetí kauce, které obviněný rovněž podepsal.“* Ačkoliv je výše uvedené odůvodnění poměrně stručné, nelze je považovat za nedostatečné. Z citovaného odůvodnění je totiž zcela zřejmé, že žalovaný považoval skutkový stav věci za dostatečně zjištěný, a to zejména s ohledem na provedený důkaz záznamem z radarového měření, a nepovažoval za nutné provádět další dokazování.

[60] Zbývá doplnit, že rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně je nutno posuzovat jako jeden celek. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí podrobně zabýval veškerými provedenými důkazy (srov. zejména stranu 3 prvostupňového rozhodnutí).

[61] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že správní orgány v řízení přesně a úplně zjistily skutkový stav věci. Skutečnost, že měřené vozidlo řídil stěžovatel, byla jednoznačně prokázána oznámením o přestupku sepsaným na místě, při jehož sepisování policisté identifikovali stěžovatele. V tomto oznámení, které je založeno ve spise, figuruje stěžovatelovo jméno, datum narození, bydliště, číslo občanského průkazu, rodné číslo a číslo řidičského průkazu. Je tedy zjevné, že totožnost stěžovatele byla ověřena jak z jeho občanského průkazu, tak z jeho řidičského průkazu. Oznámení o přestupku je stěžovatelem podepsáno. Skutečnost, že měřené vozidlo řídil stěžovatel, byla dále prokázána potvrzením o převzetí kauce, ve kterém jsou rovněž uvedeny identifikační údaje stěžovatele, a i toto potvrzení stěžovatel podepsal.

[62] Překročení maximální povolené rychlosti bylo v posuzované věci doloženo záznamem z radarového měření. Takový výstup představuje dostatečný důkaz o rychlosti, kterou se automobil pohyboval, nejsou-li z okolností případu patrné pochybnosti o vypovídací hodnotě či správnosti takového důkazu nebo nebyl-li záznam relevantně zpochybněn. Ze záznamu z radarového měření je patrné, jaké vozidlo bylo měřeno, kde a kdy došlo k měření, a jaká byla v daném úseku nejvyšší povolená rychlost (nejvyšší povolená rychlost v měřeném úseku je dále zřejmá ze skutečnosti, že bylo měřeno na silnici I. třídy mimo obec – podle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu smí jet řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h). Tyto údaje se shodují s oznámením o přestupku sepsaným na místě a podepsaným zasahujícím policistou (pprap. H.). Ze záznamu z radarového měření je patrné výrobní číslo radaru 10/0010, k němuž se vztahuje ověřovací list s platností do 26. 11. 2013 (k měření došlo 8. 7. 2013) deklarující, že radar měl požadované metrologické vlastnosti. Ve spise jsou rovněž založena osvědčení ze dne 20. 3. 2012 prokazující, že byli zasahující policisté (pprap. J. H. a nstržm. P. S.) oprávněni k ovládání použitého měřiče rychlosti Ramer 10C.

[63] Stěžovatel v řízení před správními orgány ani v řízení před krajským soudem neuvedl žádné konkrétní námitky či pochybnosti, které by správnost provedeného měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnily. Takovéto pochybnosti nejsou patrné ani z žádných jiných okolností případu. Ostatně záznam z radarového měření se svou kvalitou a obsahem nijak neodlišuje od výstupů z radarových měření, s nimiž Nejvyšší správní soud v rámci své úřední činnosti přichází do kontaktu.

[64] Stěžovatel k měření rychlosti v odvolání poznamenal: „Je obecně známo, že měřidla rychlosti jsou metrologicky ověřena s podmínkou, že měření bude provedeno proškolenou osobou a způsobem dle vydaného návodu k užívání měřidla. Nemá-li prokázáno, že měření bylo prováděno v souladu s návodem a proškolenou osobou, pak výsledek takového měření nemůže být považován za validní a nelze z něj vycházet.“ Z tohoto tvrzení vůbec nevyplývá, že by stěžovatel namítal, že bylo v posuzované věci měřeno v rozporu s návodem, natož aby smysluplně konkretizoval své výhrady k samotnému postupu měření tak, aby bylo tyto výhrady třeba porovnat s návodem. Stěžovatel tudíž relevantním způsobem nezpochybňoval postup měření, proto v dané věci nebylo třeba do spisu zakládat návod k obsluze radaru a provádět jím důkaz. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, kde v dané věci Krajský soud v Hradci Králové zhodnotil, že v případě, kdy není konkrétním způsobem namítána nesprávnost

pokračování

měření, není nutné do spisu zakládat návod k obsluze radaru, což Nejvyšší správní soud aproboval.

[65] Výše uvedené lze plně vztáhnout i k požadovanému výsledku zasahujících policistů. Stěžovatel záznam z radarového měření konkrétním způsobem nezpochybnil. Za uvedené situace tak nebylo třeba provádět důkaz výsledkem zasahujících policistů. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn z provedených důkazů uvedených výše (zejména ze záznamu z radarového měření).

[66] K námitce, že ověřovací list musí být doplněn o protokol o platné kalibraci přístroje, k níž musí docházet v pravidelných intervalech dle platných norem ČMI, Nejvyšší správní soud uvádí, že se touto námitkou nemohl věcně zabývat, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Námitka je nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr

[67] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[68] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu